

Kız ve Küçük Ren Geyiđi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Ren Geyiđi

Aysel Banu YAVUZAL

Lila büyük bir ormanın kenarındaki küçük bir köyde yaşıyordu. Keşfetmeyi çok severdi ve bez çantası her zaman renkli kalemler ve katlanmış bir haritayla doluydu. Ayaz bir kış sabahı hardal sarısı yağmurluğunu ve turkuaz lastik çizmelerini giydi. Kıvrıkcık siyah saçları iki dolgun topuz halinde zıplayarak kara adım attı. Bugün yeni bir şey görmeyi umuyordu.

Lila ormanın derinliklerine doğru yürürken yumuşak bir çıtırtı duydu. Karla kaplı bir çalının arkasında, dizinden daha uzun olmayan küçük bir ren geyiği duruyordu. Açık kahverengi tüyleri yumuşacıktı ve krem beyazı göğsü sabah ışığında parlıyordu. Başından küçük, kadife gibi boynuzlar çıkıyordu ve boynuna kırmızı bir kurdele bağlanmıştı. Ren geyiği ona yumuşak, koyu gözlerle baktı.

'Merhaba, küçük,' diye fısıldadı Lila. Ren geyiđi bir adım yaklařtı ve eline burnunu sürttü. Kurdeledeki küçük etikette 'Niko' yazdığını fark etti. 'Kayıp mı oldun, Niko?' diye sordu. Ren geyiđi başını salladı ve karda ayađını eőeledi. Sonra dönüp ona baktı, sanki onu takip etmesini istiyordu. Lila'nın kalbi meraktan hızla çarptı.

Niko, Lila'yı karlı ormanın içinden, uzun çam ağaçlarının ve donmuş derelerin yanından geçirdi. Bir süre yürüdüler ve sonunda karın daha ince olduğu açık bir alana vardılar. 'Beni neden buraya getirdin?' diye merakla sordu Lila. Niko burnunu yere doğru uzattı; eriyen karın arasından minik yeşil filizler görünmeye başlamıştı. Lila mevsimlerin değiştiğini fark etti.

Niko tırısa kalktı ve Lila onu izledi. Şırl şırl akan bir dere den geçtiler ve küçük bir tepeye tırmandılar. Tepenin zirvesinde Lila şaşkınlıkla nefesini tuttu. Aşağıda geniş bir çayır uzanıyordu; yemyeşildi ve rengârenk çiçeklerle doluydu. 'Yazın buraya mı geliyorsun?' diye sordu. Niko başını salladı ve sevinçle sıçradı. Lila haritasını ve kalemelerini çıkardı. Bu yeri hatırlamak istiyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca Lila fırsat buldukça Niko'yu ziyaret etti. Her seferinde ren geyiđi ona farklı bir yer gösterdi. Sonbaharda yaprakların ayaklarının altında çıtırdadıđı gölgeli bir ormanı keşfettiler. İlkbaharda minik çiçeklerin açtığı rüzgârlı bir tundrayı ziyaret ettiler. Lila her noktayı haritasında farklı bir renkle işaretledi. 'Ne kadar uzađa gidiyorsun!' dedi. Niko sadece kulaklarını oynatıp gülümsedi.

Bir gün Lila, Niko'ya 'Nereye gideceğini nasıl biliyorsun?' diye sordu. Niko önce gökyüzüne, sonra yere baktı. Rüzgârı dinliyor gibiydi. Lila güneşi ve yıldızları düşündü. 'Belki de mevsimleri takip ediyorsun,' dedi. Niko yanağını ona sürttü, sanki evet der gibiydi. Lila içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Eve döndüğünde Lila haritasını mutfak masasına yaydı. Niko'nun kış ormanından yaz çayırına uzanan yolculuğunu gösteren oklar çizdi. Ormanı koyu yeşile, çayırı parlak sarıya ve tundrayı mora boyadı. Ama bir şeyler eksikti. Dereyi ve sağlıklı bitkileri hatırladı. 'Hayvanların temiz suya ve iyi toprağa ihtiyacı var,' dedi kendi kendine.

Lila'nın en iyi arkadaşı Mia kapıyı çaldı. Mia'nın kum sarısı saçları kısa bir bob kesimdi ve burnunun üzerinde çiller vardı. Gök mavisi kapüşonlusunu ve turuncu spor ayakkabılarını giymişti. 'Ne üzerinde çalışıyorsun?' diye sordu Mia. Lila ona haritayı gösterdi. 'Bu Niko'nun göç yolu,' diye açıkladı Lila. 'Ama her şeyin nasıl birbirine bağlı olduğunu göstermek istiyorum.' Mia sırtıttı. 'Hadi birlikte bitirelim!'

İki arkadaş bütün öğleden sonra çalıştılar. Mia haritanın içinden kıvrılarak geçen mavi bir dere çizdi. Lila minik ağaçlar ve çiçekler ekledi. Niko'nun yiyecek ve dinlenme bulduğu yerleri işaretlediler. 'Ren geyiklerinin hayatta kalmak için sağlıklı toprağa ve suya ihtiyacı var,' dedi Lila. Mia başını salladı. 'Hepimizin olduğu gibi,' diye ekledi. Haritayı arkadaşlarıyla paylaşmaya karar verdiler.

Ertesi gün Lila ve Mia sınıf arkadaşlarını okul bahçesinde topladılar. Lila rengârenk haritayı havaya kaldırdı. 'Burası ren geyiği Niko'nun yaşadığı yer,' dedi. 'Mevsimlerle birlikte yolculuk ediyor, kış ormanından yaz çayırına.' Çocuklar gözleri fal taşı gibi açılmış halde dinlediler. Lila mavi dereyi işaret etti. 'Hayvanlar temiz suya ve yeşil toprağa bağlıdır. Onları korumaya yardım edebiliriz.'

Mia haritanın küçük kopyalarını dağıttı. 'Hepimiz doğa yardımcısı olabiliriz,' dedi. Çocuklar sevinçle bağırdılar. Çöp toplamak ve ağaç dikmek hakkında konuştular. Lila gurur duydu. Haritası arkadaşlarına göçü ve doğanın hepimizi nasıl birbirine bağladığını öğretiyordu. Niko'nun yolculuğu onları bir araya getirmişti.

O akşam Lila, kış bastırmadan önce Niko'yu son bir kez ziyaret etti. Boynuna yeni bir kırmızı kurdele bağladı. 'Bana dünyanı gösterdiğin için teşekkür ederim,' diye fısıldadı. Niko ona burnunu sürttü ve ormana doğru tırıs tırıs uzaklaştı. Lila o gözden kaybolana kadar izledi. Mevsimler yeniden değiştiğinde geri döneceğini biliyordu.

Eve döndüğünde Lila haritasını duvara astı. Harita, Niko'nun yuva dediği ormanları, çayırları ve dereleri gösteriyordu. Kırmızı kurdeleli Niko'nun küçük bir resmini de ekledi. Mia geldi ve birlikte oturup haritaya baktılar. 'Daha çok harita yapmalıyız,' dedi Mia. 'Başka hayvanlar için de.' Lila gülümsedi. 'Evet, hadi yapalım.'

Haftalar sonra dışarıda kar yumuşakça yağıyordu. Lila, bir doğa koruma grubundan haritası için teşekkür eden bir mektup aldı. Onu bir doğa şenliğinde haritasını paylaşmaya davet ettiler. Lila ve Mia, insanlar haritalarını hayranlıkla incelerken gururla yanında durdular. 'Ren geyiklerinin göçü muhteşem,' dedi biri. Lila başını salladı. 'Ve onların yuvasını korumaya yardım edebiliriz,' diye yanıtladı.

İlkbahar geldiğinde Lila penceresinden dışarı baktı ve ormanın kenarında tanıdık bir siluet gördü. Niko geri dönmüştü; kırmızı kurdelesini eriyen karın üzerinde parlıyordu. Lila sevinçle dolu bir kalple ona koştu. Toprak ve su sağlıklı kaldığı sürece Niko'nun hep geri döneceğini biliyordu. Ve o da onu karşılamaya her zaman hazır olacaktı.